

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Agatha Christie

CRĂCIUNUL LUI POIROT

Traducere din limba engleză
ADRIAN GABRIEL MOȘOIANU

CUPRINS

Partea I. 22 decembrie	7
Partea a II-a. 23 decembrie.....	57
Partea a III-a. 24 decembrie	81
Partea a IV-a. 25 decembrie	203
Partea a V-a. 26 decembrie.....	237
Partea a VI-a. 27 decembrie.....	275
Partea a VII-a. 28 decembrie	339

I

Traversând în pas alert peronul, Stephen își ridică gulerul hainei. Deasupra capului său, o ceață groasă se așeza în vălătuci peste gară. Motoare mari șuierau impresionant, scoțând nori de abur în aerul rece și umed. Totul era murdar și îmbibat de fum.

Stephen se gândi cu dezgust: „Ce țară infectă... Ce oraș infect!“

Prima impresie, entuziastă, pe care i-o lăsase Londra cu magazinele, restaurantele și femeile sale frumoase și elegante, pălise. Privea acum orașul ca pe un diamant fals fixat într-o montură dubioasă.

Se închipui pentru o clipă întorcându-se în Africa de Sud... Simți apoi dorul de casă răsucindu-se ca o gheară în suflet: răsăritul de soare, cerul albastru, grădini pline de flori, flori albastre, rânduri de plumbago...

În vreme ce orașul ăsta nu era decât praf, mizerie și imense, nesfârșite mulțimi, aflate în mișcare, grăbindu-se, dând din coate. Furnici deplăsându-se disciplinate în interiorul mușuroiului.

Pentru o clipă se gândi: „Mai bine nu veneam...”

Își aminti apoi scopul pentru care venise și buzele i se strânseseră într-o grimasă înghețată. Nu, la naiba! Trebuia să meargă până la capăt, doar plănuiise asta de ani de zile. Se străduise întotdeauna să realizeze ceea ce își propunea. Da, trebuia să meargă mai departe!

Momentul de șovăială, întrebările chinuitoare care îi veniseră brusc în minte – „De ce? Chiar merită osteneala? De ce să trăiesc în trecut? N-ar fi mai bine să uit totul?” –, toate acestea nu însemnau decât o slăbiciune trecătoare. Nu era un puști, să se lase abătut din drum de orice capriciu de moment. Era un bărbat de patruzeci de ani, sigur pe el și care știa ce voia. Va merge mai departe. Va realiza ceea ce își propusese să facă venind în Anglia.

Urcă în tren și merse de-a lungul culoarului, căutându-și un loc. Făcuse un semn de refuz unui hamal, așa că își căra singur geamantanul din piele groasă. Luă la rând compartiment după compartiment: trenul era plin. Mai erau numai trei zile până la Crăciun. Stephen Farr privi plin de dezgust compartimentele aglomerate.

„Oameni! Mulțimi infinite de oameni! Și toți atât de – care era cuvântul?! – atât de *cenușii!* Atât de identici unii cu alții, atât de oribil de

uniformizați! Cei care nu au figuri de oi au, în schimb, fețe de iepuri“, se gândi el. Unii dintre ei șușoteau și se foiau în loc. Alții, în general bărbați trecuți de vârsta a doua, mormăiau. Aceștia arătau mai degrabă ca niște porci. Până și fetele, slabe, palide, cu buzele strident rujate, dădeau o impresie deprimantă de uniformitate.

Se imaginează pentru o clipă în veldul sud-african, stând singur la soare...

Apoi, deodată, uitându-se într-un compartiment, i se tăie respirația. Fata aceea era *altfel*. Avea părul negru, iar ochii purtau în ei profunzimea și întunericul nopții. Ochi triști și mândri, ochii Sudului... Faptul că o astfel de fată trebuia să se afle în acest tren laolaltă cu toți acești inși insipizi, cenușii era cum nu se poate mai nedrept. Era nedrept că această minune trebuia să meargă în centrul mohorât al Angliei. Ar fi trebuit să se afle în altă parte, într-o lojă, cu un trandafir între buze, purtând un voal negru care să-i pună în evidență capul mândru – și trebuia să fie praf, și dogoare, și miros de sânge în arenă... Ea ar fi trebuit să fie într-un loc minunat, și nu înghesuită în colțul unui compartiment de clasa a III-a.

Era un om atent și iscoditor, iar curiozitatea îi era susținută de un fin simț al observației. Nu îi scăpaseră din vedere haina ei scurtă neagră și fusta cam ponosite, mănușile ieftine din material

sintetic, pantofii de proastă calitate și nuanța provocatoare a poșetei roșu-aprins. Cu toate acestea, senzația pe care i-o lăsa era aceea de splendoare. Era superbă, fină, exotică... și cărți

Oare ce naiba făcea în această țară a cețurilor, și a frigului, și a furnicilor harnice și grăbite?

„Trebuie să aflu cine este și ce face... Trebuie să aflu...”

II

Pilar stătea înghesuită lângă fereastră și se gândea la cât de ciudat miroseau englezii... Era senzația care o izbise cel mai puternic în privința Angliei – diferența de miros. Nu se simțea miros de usturoi sau de praf, iar cel de parfum era foarte slab. În compartiment se simțea un iz rece de stătut – mirosul de pucioasă al trenurilor –, un miros de săpun și un altul, neplăcut. Se gândi că acesta venea de la gulerul de blană al grăseii care stătea lângă ea. Pilar adulmecă discret, inhalând cu dezgust izul de naftalină. „Ce bizar miros de parfum”, se gândi ea.

Se auzi un fluier, o voce tunătoare strigă ceva și trenul se puse încet în mișcare... Porniseră. Drumul ei continua...

Inima îi bătea ceva mai repede. O să fie oare totul bine? Va fi oare capabilă să ducă la bun sfârșit ceea ce își propusese? Cu siguranță, doar își

planificase totul cu atâta grijă... Era pregătită pentru orice eventualitate. Fără îndoială, va reuși, trebuia să reușească...

Buzele roșii i se țuguiară, gura căpătând dintr-odată o expresie de cruzime. De cruzime și de lăcomie, precum gura unui copil sau a unei pisici. O gură care nu se preocupa decât de propriile dorințe și care încă nu aflase ce e mila.

Își aruncă ochii roată în jur, cu o curiozitate sinceră și spontană precum aceea a unui copil. Toți acești oameni, șapte la număr, erau atât de amuzanți – cât de caraghioși sunt englezii ăștia! Toți păreau atât de bogați, de prosperi, în hainele și cizmele lor! Fără îndoială, Anglia era o țară foarte bogată, așa cum auzise dintotdeauna. Însă acești oameni nu erau câtuși de puțin veseli – hotărât lucru, nu erau veseli.

Un bărbat chipeș stătea în picioare pe culoar... Pilar se gândi că era foarte chipeș. Îi plăceau chipul lui, extrem de bronzat, nasul proeminent și umerii atletici. Mai repede decât orice englezoaică, Pilar își dăduse seama că bărbatul o admira. Nu privise nici măcar o singură dată direct spre el, însă știa foarte bine cât de des se uitase la ea și, mai ales, știa exact cum se uitase.

Remarcă faptul fără mare emoție sau interes. Venea dintr-o țară unde bărbații se uitau la femei cu aerul cel mai firesc și nu încercau să ascundă

prea mult acest lucru. Se întrebă dacă bărbatul era englez și hotărî că nu era.

„E prea viu, prea real ca să fie englez“, decise Pilar. „Și totuși, e frumos. Poate că e american.“ Semăna cu actorii pe care îi văzuse în filmele despre vestul sălbatic.

Un însoțitor de vagon își croia drum de-a lungul culoarului.

– Prânzul, prima serie, vă rog. Prima serie. Luați-vă locurile pentru prima serie.

Cei șapte pasageri din compartimentul lui Pilar aveau cu toții tichete pentru prima serie. Se ridicară în grup și compartimentul rămase dintr-odată pustiu și liniștit.

Pilar ridică repede geamul, care fusese lăsat în jos câțiva centimetri de către o doamnă căruntă, cu privire încrunțată, care stătuse în colțul opus. Se răsturnă apoi confortabil pe locul ei și scrută pe geam suburbiile de nord ale Londrei. Nu întoarse capul la auzul zgomotului ușii trase. Era bărbatul de pe culoar și Pilar știa, fără îndoială, că acesta intrase în compartiment special pentru a-i vorbi.

Continuă să se uite pe geam, cu un aer gânditor. Stephen Farr spuse:

– Ați dori să cobor geamul de tot?

Pilar răspunse cu o timiditate afectată:

– Dimpotrivă. De-abia l-am închis.

Vorbea perfect engleza, însă avea un ușor accent.

În tăcerea care urmă, Stephen se gândea: „Are o voce delicioasă, plină de soare... Caldă ca o noapte de vară...“

Pilar gândi la rândul ei: „Îmi place vocea lui. E gravă și puternică. Iar el e un tip atrăgător – îmi place“.

Stephen începu din nou:

– Foarte aglomerat, trenul...

– Într-adevăr. Cred că oamenii fug din Londra pentru că acolo totul e atât de sumbru.

Pilar nu fusese educată să creadă că a purta conversații cu străini în tren ar fi o crimă. Era capabilă să își poarte de grijă la fel de bine ca oricare altă fată, însă nu avea prejudecăți.

Dacă Stephen ar fi crescut în Anglia, ar fi putut să se simtă stânjenit și nelalocul lui intrând în vorbă cu o tânără. Însă el avea un suflet deschis și prietenos și găsea că nu e nimic mai firesc decât să stai de vorbă cu cineva, dacă ai într-adevăr chef să o faci.

Zâmbi spontan și spuse:

– Găsiți că Londra e un loc îngrozitor, nu-i așa?

– O, da, nu-mi place deloc.

– Nici mie.

Pilar remarcă:

– Nu pareți englez.

– Sunt britanic, însă vin din Africa de Sud.

– Înțeleg, asta explică lucrurile.

– Veniți din străinătate?

Pilar încuviință din cap.

– Vin din Spania.

Stephen era interesat.

– Din Spania, spuneți? Sunteți spaniolă, atunci?

– Sunt pe jumătate spaniolă. Mama mea era englezoaică. De aceea vorbesc atât de bine engleza.

– Ce e cu chestia asta cu războiul? Întrebă Stephen.

– A fost îngrozitor, da, foarte trist. A făcut mult rău, prea mult, da...

– De partea cui sunteți?

Opțiunile politice ale lui Pilar nu erau prea bine definite. În satul ei natal, nimeni nu dăduse prea mare atenție războiului.

– Știți, s-a petrecut destul de departe de noi. Bineînțeles, primarul e un funcționar al guvernului, așa că e de partea guvernului, iar preotul e de partea generalului Franco, însă cei mai mulți dintre oameni sunt prea ocupați cu pământul și cu vița-de-vie și nu au timp să-și bată capul cu lucrurile astea.

– S-au purtat lupte prin împrejurimi?

Pilar răspunse că așa ceva nu se întâmplase.

– Însă am mers cu mașina prin toată țara, explică ea, și am văzut că distrugerile erau semnificative. Și am mai văzut o bombă căzând și spulberând o mașină, da, iar alta a distrus o casă. A fost ceva foarte palpitant!

Stephen Farr schiță un surâs forțat.

– Deci asta e senzația pe care v-a creat-o?

– Dar a fost, de asemenea, și o problemă, explică Pilar. Pentru că voiam să-mi continui drumul, iar șoferul mașinii mele a fost ucis.

Stephen o întrebă, fixând-o cu privirea:

– Și nu v-a întristat acest lucru?

Ochii mari și negri ai lui Pilar se făcură și mai mari.

– Toți murim! Nu-i așa? Dacă se întâmplă din senin, căzând din cer, asta e, nu e nici o diferență. O vreme ești în viață, iar după aceea ești mort. Așa e mersul lucrurilor pe lumea asta.

Stephen Farr izbucni în râs.

– Nu sunteți o pacifistă.

– Ce nu sunt?

Pilar părea a fi zăpăcită de un cuvânt pe care nu-l mai auzise până atunci.

– Obişnuieți să vă iertați dușmanii, *señorita*?

Pilar scutură din cap.

– Nu am dușmani. Însă dacă aş avea...

– Da...?

O urmărea din priviri, fascinat în continuare de dulcea și cruda țuguire a gurii sale.

Pilar răspunse cu gravitate:

– Dacă aş avea un dușman, dacă cineva m-ar urî și eu la rândul meu l-aș urî, i-aș tăia gâtul uite-așa...